

Meie Aeg

KRISTLIK BÜLLETÄÄN

NR. 4 (22)

1992

4. AASTAKÄIK

Kogu ajalugu läbib õiglusejoon ja ka siis, kui võib näida vastupidiselt, ei jää ometi võidule kurjus.

Kui usku õiguse võidusse kanti edasi sa-
jandeid enne Kristust, siis seda enam peame kandma seda meie, kes elame Kolgalt paistvas valguses.

Käesolevas numbris:

- Jeesuse kirjad seitsmele kogudusele
- Perekonna eelarvest
- Kas loomine ja evolutsioon?

JEESUSE KIRJAD SEITSMELE KOGUDUSELE JA KÕIGI AEGADE USKLIKELE

„Efesose koguduse inglile kirjuta: Nõnda ütleb see, kes neid seitset tähte peab oma paremas käes, kes kõnnib seitsme kuldküünlajala vahel” (Ilm 2,1).

Nii alustab koguduse Isand Ilmutuseraamatu esimest nägemustesarja, läkitusi seitsmele Väike-Aasia kogudusele. Ilmselt valis Jeesus sellised seitse kogudust seepärast, et sündmused, olukorrad ja vastavas koguduses valitsenud meelsus kujutasid tabavalt üht või teist perioodi kristliku koguduse ajaloos. Jeesus armastab inimlapsi. Tema on nendega. Ta räägib tulevikust. Tõde koguduse elust on ehmata, kuid ka õnnistusrikas ja julgustav.

Kiri Efesose kogudusele (Ilm 2,1—7)

Efesos oli omaaja suurim kaubalinn Aasias ning paljude paganlike jumalate teenimise keskus. Eriti tuntud ja võimas oli Diana ehk Artemise tempel. Artemist kutsuti hellitlevalt „jumala emaks”. Pole ime, et just Efesose kirikukogu kuulutas a. 431 Jeesuse maisse ema Jumalaemaks ning paganliku jumalanna kultus jätkus neitsi Maarja kultusena.

Sõna „efesos” tähendab „soovimisväärne”, ja ajaloolises plaanis esindab läkitus efesoslastele esimese sajandi algkristlikku kogudust. Jumal tunnustab Efesose (Järg 2. lk.)

(Algus 1. lk.)

kogudust seitsme hea omaduse poolest: tegude, vaevanägemise, kannatlikkuse, vale mittesallimise, kuulutuse Jumala Sõnaga võrdlemise, vastupidavuse ja nikolaaiitide õpetuse vihkamise poolest.

Tunnustuse kõrvale on noomitus: „Aga mul on sinu vastu, et sa oled maha jätnud oma esimese armastuse.”

Algristikogudus oli tubli tegutsesema, tubli õpetuses ja Püha Vaimu väes. Armuannid leidsid iga päev kasutamist. Ent võib-olla just vaimuannete külluslikkuse ja tegevusrohke töttu kippus ununema andide Andja. Esimene armastus tähendab siirast andumust ja tänulikkust, mis on Kristusega ühenduses olemise tulemus. Ainult nii saab vaimulik toimekus olla mõjus. Kui armastus jahtub, imbub südamesse süüdistav meelsus. Tulemuseks on reeglitesse takerdunud vormilikkus ja tegude esiplaanile tõstmine Kristuse asemel. Algristikogudusele adresseeritud üleskute on ajakohane ka meie ajal: „Siis mõtle nüüd, kust sa oled langenud, ja paranda meelt.”

Kiri Smürna kogudusele (Ilm 2,8—11)

Tegemist on märtrite ajaga, teise ja kolmanda sajandi veriste aastakümnetega. Sõna „smürna” (tuletis sõnast „mirhami”) tähendab ühe okaspuu healõhnalist vaiku. Seda vaiku kasutati suitsutusrohu, surnute palsameerimisvõide ning kibeda maitse tõttu kurjategijatele surmaoogonia korral antava joogi koostises.

Kõnealune aeg oli kristlaste jaoks raske aeg. Ehkki kogudus kasvav arvuliselt väga kiiresti, oli see maailma silmis väike ja vähemõjukas. Ometi nägi riik kristluses ohtu, sest kristlased ei kuuletunud kõigile Rooma seadustele ega nõustunud teenima paganlike jumalaid. Tagakiusamised algasid keiser Nero ajal ja jätkusid kümne keisri valitsemisperioodil. Juudidki kiusasid kristlasi taga. Tõdenes öeldu: „Ma tean... pilkamist nende poolt, kes ütlevad endid juudid olevat, aga ei ole, vaid on Saatana kogudus.” Juut sümboliseeris algselt Jumala last, Jumala kogudusse kuulajat. Jumala plaan oli, et kõik rahvad kuuleksid juutide kaudu Lunastaja tulekust. Kui juudid Päästja hülgasid, sai nende peremeheks Saatan.

Smürna kogudust ei noomita. Selle ajastu ustavad kristlased kannatasid, paljud neist tapeti. Lohutuseks lausus Jeesus: „Kes võidab, sellele ei tee teine surm mingit kahju.”

Kiri Pergamoni kogudusele

(Ilm 2, 12—17)

Pergamon oli Lääne-Aasia tun-

tuim hariduskeskus. Nimi tähendab „esiletõstetu”. Pergamoni linn oli paganlike jumalate teenimise keskus. Jeesuse ajal püstitati sinna keiser Augustuse auks suur tempel. Keisrite jumaldamise kultus hoogustus siis, kui preesterkonna keskus toodi Babülooniast üle Pergamoni ning keisrile omistati ülempreestri

JEEUSE KIRJAD SEITSEMELE KOGUDUSELE JA KÕIGI AEGADE USKLIKELE

tiitel. Riikliku- ja kirikuvõimu ühitamine jätkus hiljem Rooma kirikus. Pole ime, et kõnealuse teksti kohaselt asus kogudus seal, kus „on Saatana aujärg”.

Ajaliselt hõlmab nn. keiserliku kiriku periood neljanda ja viienda sajandi ning kuenda sajandi alguskümnendid. Rooma riik kuulutas ristiusu riigiusuks. Kogudusse tulvas tohutult hulgal paganaid. Kirik hakkas oma õpetusega kohandama mitmeid paganlike uskumusi ja tavasid, millest paganad, kelle elus polnud toimunud meeleparandust, ei tahtnud loobuda. Piibli õpetused tõrjuti kõrvale.

Selle perioodi kogudust noomitakse Bileami ja nikolaaiitide õpetuse pooldamise pärast. Bileam oli rahaahne valeprohveta, kes õpetas, et Jumal võtab inimese vastu ka siis, kui inimene teeb meelega Issanda tahte vastu. Nikolaaiidid õpetasid, et „lihapatud” ei mõjuta hingepuhtust.

Kõnealuses läkituses töötatakse võitjatele varjule pandud mannat ja valget kivikest ning uut nime. Rooma kohtunikud kasutasid musta ja valget kivikest kohtuotsuse langetamisel. Valge tähendas süütukstunnistamist. Jeesus Kristus pakub meile armu usu kaudu Tema teenetesse.

Kiri Tüatiira kogudusele

(Ilm 2, 18—19)

Sõna „tüatiira” tähendab „muljutud ohver”. Ajaloolises plaanis hõlmab see ajajärk keskaja kiriku võimuperioodi, mis lõppes usupuuhastuse vallandumise ja ärataganenud kirikliku süsteemi uskumatu võimukuse, ebapiibellikuse ning julmuse paljastamisega.

Seda aega võrreldakse Iisraeli kuningas Ahabi paganliku naise Iisebeli võimukusega, kelle juhtimisel Iisrael hakkas teenima ebajumalaid. Tüatiira aeg on sügeim aeg kristliku koguduse ajaloo. Paganlike õpetuste ja pärimuste kaitsmiseks vaevas, piinas ja surmas kirik teisitimõtlejaid. Sel perioodil hukati enam kui 50 miljonit inimest.

Õigupoolest tuleb siin kõnelda kahest kogudusest — tõest ärataga-

nenud kiriklikust süsteemist ja selle süsteemi poolt taga kiusatud ustavatest ehk Ilm 12. peatükis kõneldavast korbekogudusest. Issand on kõike näinud. Jumalikule tööle vastuseisimine on saatustlik.

Kiri Sardese kogudusele (Ilm 3, 1—6)

Usupuuhastus lõpetas pika ja sün-

ge tagakiusamisperioodi. Sardes oli rikka Lüüdia rikas pealinn. Läkitus Sardese kogudusele ei kirjelda usupuuhastuse tormilisi aastaid, vaid seda, kuidas hästialanud usupuuhastus peagi tardus. Piibel tõsteti jälle ausse. Õpetuslike eksitustest suurelt osalt vabaneti. Kuid läkitus kõneleb „surnud” kristlikkusest, mis lahutas koguduse Kristuse elustavast vaimust ja väest.

Võimsalt kõlab nõue elustuda, valvata ja saada kindlaks. Elustumine ei tähenda rahudumist kristlase nime vastuvõtmisega. See oht on kõigil protestantlike kogudustel. Puudub Kristuse vägi, mis muudab etu. Sardese patt on evangeeliumi ühekülgne kuulutamine. Kui Jumala tahe elujuhisena on hüljatud, ei saa arm juhtida inimesi tõelisse ühendusse Päästjaga.

Kiri Filadelfia kogudusele

(Ilm 3, 7—13)

Ka Filadelfia kogudusele ei lausuta noomitussõnu. Filadelfia tähendab „vennalik armastus”. 1700-ndate aastate lõpul ja 1800-ndate alguskümnenditel haaras kristlaskonda elustumine. Uued tuuled sumbunud õhustikku tõi üha hoogustuv Piibli uurimine. Jeesus ütles sellele kogudusele: „Ma olen seadnud su ette avatud ukse ja ükski ei suuda seda sulgeda...”

Paljudes paikades asutati piibliselt. Uuriti Piibli prohvetikuulutusi. Jeesuse tulemine muutus inimeste jaoks reaalseks ootuseks. Maailma erinevais paigus jutlustati ja kirjutati Jeesuse tulemise ligidusest. See oli suure adventäratuse aeg. Tänu sellele äratusele tuntakse õpetust Jeesuse tagasitulekust meie aja kristlikes ringkondades. Filadelfia vennaliku koguduse tähtsaim ülesanne oli harkata taas kuulutama Kristuse tagasitulekut.

Kiri Laodikea kogudusele

(Ilm 3, 14—22)

Viimase koguduse nimi tähendab „rahvaste kohus”. Laodikea linn Väike-Aasias oli rikas ja võimas rahvusvaheline kaubanduskeskus. Seal asuv meditsiinikool oli tuntud

kuulsate kõrva- ja silmasalvide poolest. Linna taga kõrguvas mägestikus leidis kuumaveallikaid, kust välja voolav vesi muutus linna jõudmise ajaks tülgestavalt leigeks.

Sõnum Laodikea kogudusele on nõudnud kristlaskonna tähelepanu 1800-ndate aastate äratusele järgnenud päevist alates. Selles läkituses kirjeldab Issand meie päevade kristlaskonda — kõiki kogudusi, olgu nad suured või väikesed.

Loomulikult kuuluvad kõigile seitsmele kogudusele adresseeritud hoiatused kõigi aegade kristlastele, kuid meie päevadele iseloomulike joontena nimetatakse eneseõigust — „mina olen rikas ega vaja midagi” ja leigust — „sa pole külm ega kuum”.

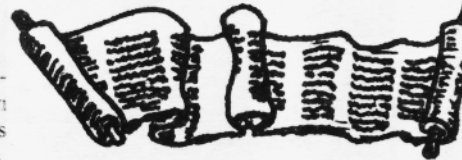
Laodikealased uhkeldavad rikkusega, sellega, mida omab inimene materiaalses, hingelises või vaimulikus vallas. Issanda jaoks on oluline ainult üks — see, milline inimene tegelikult on. Laodikealased ei ole kuumad ehk usutulised, kuid ka mitte külmad ehk vaimulikkust eitavad. Nad on uhkelt hoolitud ja leiged. Nad kõnelevad Kristuse armust ja õigusest, kuid ei armasta Kristust. Nad kuulavad jutlusi meeleparandusest, kuid see ei mõjuta neid.

Issanda silmis on lõpuaja kristlaskond vilets, armetu ja vaene. Sellest hoolimata Ta armastab meid. Ta annab igale laodikealasele nõu osta tules puhastatud kulda, valged riided ja silmasalvi. Usk Kristusesse on armastuses puhastatud kuld. Valged riided kujutavad Kristuse õigust. Silmasalvi aitab inimesel näha oma tühjust. Püha Vaim õpetab käima Jumala Sõna kitsal teel.

Seda kõike pakub Kristus meile annina, ilma rahata, ilma hinnata. Ainult et rikkusemaias laodikealane peab loovutama oma arvatava rikkuse. Ta peab rebima südame lahti varanduse küljest. Ta peab rebima südame lahti valeõpetustest, väärharjumustest, enese minast. Need lahutavad Jumalast.

Jeesus koputab iga inimese südameuksele. See, kes kuuleb koputust ning avab ukse Kristuse armastusest ja südametunnistuse kibedast märguandest mõjutatuna, astub võitjate poolele. Selles on meie ainus võimalus.

VILHO MAKKONEN

Minu jaoks südamelähedane töötus Piiblis

Piiblis on väga palju suurepäraseid ja juigustavaid töotusi, mis kinnitavad usku Jumala armastusse ning pakuvad inimesele Tema armu rikkust, õnnistust ja kaitset. Tänu kõikide töotuste eest taevasele Isaile. Samas ei või unustada, et kõik töotused on seotud tingimustega. Töotuste täitumine MEIE elus sõitub meist.

Mulle on igatsusväärseim tekst Ilmutuseraamatust 2,17: „Kes võidab, sellele ma annan süüa varjule pandud mannat ja annan temale kivikese ja kivikese peale kirjutatud uue nime, mida ükski muu ei tunne kui aga see, kes selle saab.”

Usuelu, nagu kogu meie elu, ei ole ühtlane sirglõik kahe punkti — sünni ja surma — vahel. On tõusud ja mõõnad. On mõndagi, mida me sooviks unustada või muuta, kui see oleks võimalik. See töötus toob mind ikka ja jälle tänuga Jumala juurde Jeesuse eest, kelles on meie võit. Üleskutse „... kes võidab” mobiliseerib püüdema alati ühendusele Temaga, et saada Issandalt uus nimi,

Ma igatsen seda hetke.

Tamara Jääts

Tuttavatega kokku saades kipuvad jututeemaks ikkagi meele-
tud hinnad ja raske eiu. Seda kurdetakse ka võhivõorastele. Olen kuulanud, kaasa mõelnud ja alati on meenunud tuttavad sõnad: „Mul pole millestki puudust!” Hoolimata kõigest pole meenutada ühtegi asja, mille üle tasuks kaevata. Olen mitu korda teinud tühjaks oma eelviimase jahukoti, kuid Taevaisa on meie pere eest hoolitsenud nii, et praegu on alles isegi rohkem kui viimane kott.

„Mul pole millestki puu-

dust.” Selle lause ümber on hakanud mulle helisema kogu Taaveti 23 laul:

„Jehoova on mu karjane, mul pole millestki puudust!

Haljale aasale paneb ta mind le-

bama,

hingamise veele saadab ta mind;

tema kosutab mu hinge!

Ta juhhib mind õiguse rööbastesse

oma nime pärast!

Ka kui ma kõnniksin surmavarju

orus

ei karda ma kurja,

sest sina oled minuga;

su kepp ja su sau,

need trööstivad mind!

Sa katad mu ette laua

mu vastaste silma all;

sa võiad mu pea õliga,

mu karikas on üleni täis!

Ainult headus ja heldus

järgivad mind kõik mu elupäevad

ja ma jään Jehoova kotta eluajaks!”

Seda laulu oskavad peast

paljud lapsed. Ka mina õppisin

need read juba väiksenä pähe.

Nüüd on hea seda Jumala töö-

tust ikka ja jälle igas olukor-

ras heliseda lasta.

Enne viimast lauset teen ma

aga pisikese pausi, sest siis tuleb

minu töötus Jumalale: „Ma

jään Jehoova kotta eluajaks.”

Hele Kulp

Ja vaata, mina olen iga päev teie juures maailma-ajastu otsani” Mt 28,20.

See töötus on olnud mulle tõesti kõige südamelähedasem. Võib-olla sellepärast, et sellele on olnud vaja kõige rohkem toetuda. See on töötus, tänu millele ma olen alati Jumalale lähedal. See on töötus, mis tuletab mulle meelde, et Jumal on alati minuga, ükskõik mis ka ümber toimub. Ühiskonna ja inimestevahelised suhted võivad olla vägagi segased. Ma võin olla kõigist inimestest mahajäetud, kuid ma tean, et Jumal ei jäta mind kunagi.

Nagu paljud teised töotused, nii on ka see töötus tingimuslik. Tingimus seisneb meie valikus. Jumal saab olla

meiega juhul, kui meie seda soovime. Jumal ei saa meid aidata siis, kui me seda ei soovi. Kui me oleme valinud Jumala oma teejuhiks ja abimeheks, siis Jumal täidab selle töotuse.

Võin seda öelda oma kogemusest. Ikka ja jälle on olnud olukordi, kus tundub, et olen üksi, kuid just sellistel juhtudel tunnen erilist Jumala lähedalolu ja seda armastust, mis tuleb südamesse siis, kui kogu maailm on sealt lahkunud. Tõelist sõpra tunnend ikka alles siis, kui ta jääb su kõrvale ka raskustes. Jeesus on kõik raskused läbi elanud, kõik kannatused kannatanud ja sellepärast teab Tema ka kõige paremini, mida inimene sellistes olukordades vajab. Jeesuse jõud peitus Tema ühenduses Jumalaga ja sama jõusaladust pakub Ta meile.

Just enne ülalnimetatud töotuse andmist õhutas Jeesus oma jüngreid tegema kõik, et inimesed saaksid Jeesuse järelkäijateks ning käskis neil ristida neid Isa, Poja ja Püha Vaimu nimesse. See ei ole inimese jaoks kerge ülesanne. Inimene ei suuda oma jõus seda lihtsalt teha. Sama mõistis ka Jeremija, keda Jumal kutsus prohvetiametisse: „Oh Issand Jehoova! Vaata, ma ei oska rääkida, sest ma olen noor.”

Minul oli Jeremijaga ühine probleem. Kuid Jumal vastas meile mõlemale: „Ära ütle: ma olen noor, vaid mine kõikjale, kuhu ma sind läkitan, ja räägi kõike, mida ma sind käsin! Ära karda neid, sest mina olen sinuga ja päästan sind, ütleb Jehoova!” (Jer 1,6 — 8). Ma mõistsin, et lahendus ei seisne MINU jõus või nõrkuses, vaid täielikult TEMA jõus ja väes. Mina pidin tegema ainult oma valiku, ma pidin andma loa, ja Jumal kasutab mind.

Jumal ei jätnud oma lapsi siia maailma võitlema probleemiga, kuidas evangeliseerida maailma. Jumal ei jätnud oma

lapsi kurjuse keskele üksinda. Tema töötas olla oma lastega igal pool igavesti.

Mina olen oma valiku teinud. Jumal on olnud iga päev minuga, ja ma tean, et Ta on minuga ka maailma-ajastu otsani.

Lauri Beckmann

Tooge kogu kümnis varaaita, et mu kijas oleks toidust ja proovige mind omet sellega, ütleb vägede Jehoova!”

Tõesti, ma avan teile taevaluugid ja kallan teile õnnistust külluseni!

Ja ma sõitlen teie pärast rohutirtsu, et need ei hävitaks teie põlluvilja ja teie viinapuu väljal ei jääks viljatumaks, ütleb vägede Jehoova!” Malakia 3,10.11.

Möödunud hilissuvel, kui meie aias hakkasid marjad valmis saama, märkasime, et linnud käisid marjapöösaid rüüstamas. Püüdsime katta nagu ikka pöösad võrguga kinni, et linnud marjadele ligi ei pääseks, kuid linnud leidsid võimaluse võrgu alla pugeda ja seal edasi maiustada.

Meenutasin seda Jumala töotust. Rääkisin Taevasele Isaile oma mure ja palusin, et Ta annaks mulle mõista, kui olin kümnise osas lepingut rikkunud, kuigi olin enda meelest püüdnud olla selles hoolikas. Ja veel palusin, et taevane Isa täidaks oma töotuse ja hoiaks meie saaki.

Kuigi Jumal näeb meie vajadusi ja kaitses meid tihti nii, et me isegi ei tea, soovib Ta, et me tunneksime oma sõltuvust Temast, tunneksime Teda oma heaolu allikana ja tänaksime Teda kõigi andide eest.

Kaido Kask

Vestlus Jumalaga

2

Kui tundub, et su päevas ei jää aega Jumalaga kahekesi olla, siis mõtle hoolikalt järele oma tegevusplaanid ja palveta sellepärast, et sa mõistaksid, mida jätta kõrvale, et leida aega vestelda Jumalaga. Räägi Temale ka oma elu piisajadest. Nii loomulik on arutada ja kaalutleda ikka ja jälle oma tööde, tegemiste ja murede üle; miks siis mitte mõelda üha uuesti oma Jumalale? Palveta, et sa harjuksid pidevalt suhtlema Jumalaga.

„Palvetage lakkamata!” (1 Ts 5,17). Selles lühikeses üleskutses ei esine ühtki „kuid” või „aga”. Lause on terviklik ja sõnum selge. Paulus kõneleb meie hoiakust. Soovist tunda Jumala pidevat liigiolekut meie argipäevartiinis.

Ometi ei suru Jumal end sinu ellu sisse. Ainult sina saad paluda. Ta olla sinu elu keskpunktiks ja pidevalt soovida, et Ta selleks jääks. „Jääge minusse ja mina jään teisse. Nagu oks ei või vilja kanda iseenesest, kui ta ei jää viinapuu külge, nõnda ka teie, kui te ei jää minusse” (Jh 15,4).

Tähtsam osa palvest on tahe vabaneda patust. Usk Jumalasse on sõbrasuhe, mida tuleb järjekindlalt arendada palve ja Jumala Sõna uurimisega. See eeldab meie tahtlikkust lasta Jumalal teha meis oma töö — lasta Temal kiskuda juurtega välja meie armsakspeetud patud ja ebapuhtad mõtted.

Kuidas võiksime paluda Jumalal teha meie heaks imeisi asju, kui me tegelikult ei taha, et Tema valitseks kogu meie elu!

Õeldu ei tähenda, et Jumal ei kuuleks patuse valulikku appihüüdu. Ent see tähendab, et Jumalaga püsiva usaldusliku vahekorra saamiseks peame omama Tema suhtes pidevalt avatud ja kuuletavat hoiakut; ilma kõrvalteid jätmata.

Enne, kui me midagi Jumalalt palume, peaksime kaaluma oma ajendeid. Milline on meie Jumalale esitatava palve tagamaa? Kas soov austada Teda või ennast? (Vt.

Jk 4,3 — „Te palute ja ei saa, sest te palute pahasti, tahtes seda kulutada oma himudes.”) Palu, et Jumal avaks sind mõistma sinu ajendeid.

Kui meie usk hakab toetuma ainult palvevastusele, siis võime öelda samahästi, et meil polegi usku. Palvevastused on Jumala hinnalised annid meile. Need pole midagi sellist, mida me ära teenime, oma hea käitumise tõttu väitimatult saama peame või isegi palve ABC-d (palu, usu, tea ja läna, et Jumal on kuulnud) rakedades esile kutsume. Palvevastus on üks Jumala meetod kasvatada meie usku. Usk peab kasvama ka siis, kui pole mingit nähtavat vastust. Mida tõsisemalt su usk proovile pannakse, seda sügavamalt mõistad oma vajadust Jumala väe järele ja vajadust usaldada Teda kõiges. Nii nihkub su tähelepanu palvevastuselt palve olemusele — suhtele Jumalaga.

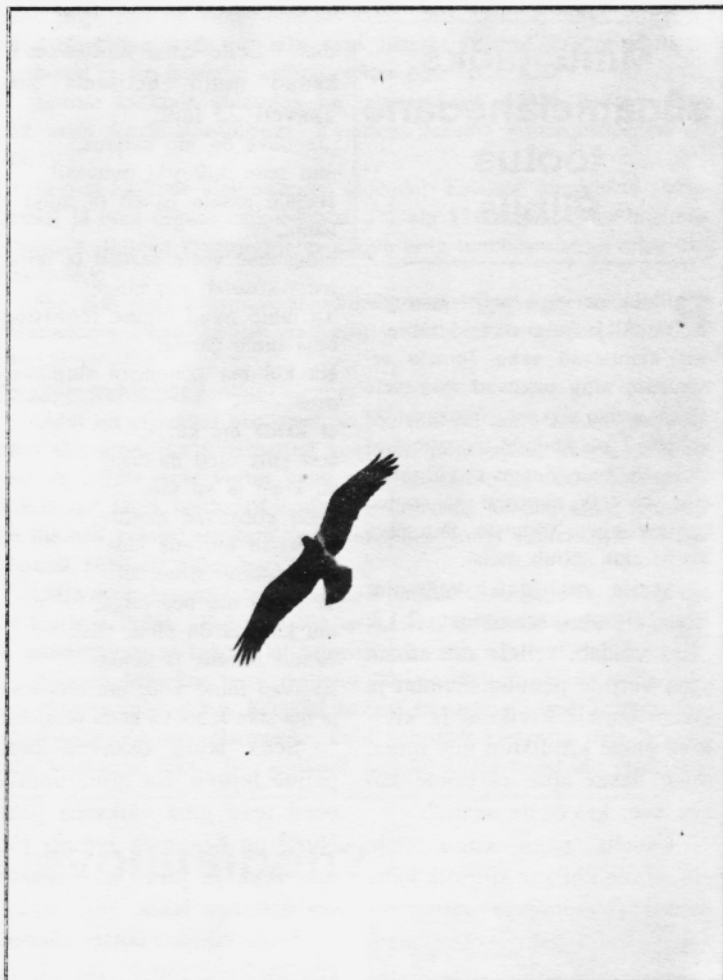
Kui palvevastused põhineksid meie usu suurusjärgul, siis põhineksid need meil endil, mitte Jumalal. Sel juhul sõltuks palve meie tegedest.

Teisest küljest omame sageli liiga vähe usku. Meie usk peab olema siiras. Ent kuigi meil tuleb uskuda kõhklemata, et Jumal vastab meie palvetele, tuleb meil lasta Jumalal olla Jumal — lasta Temal vastata omal ajal ja viisil nagu on meie jaoks lõpuks kõige parem.

Kui me oleme tundnud oma vajadust Jumala järele, oleme tunnistanud oma patud Talle ja palunud Temal avada meile meie tegude ja mõtete motiivid, siis võime olla kindlad, et Ta kuuleb meid; siis palvetame Jumala tahte kohaselt ja usaldame Teda tingimusteta.

„Jumal ei juhi oma lapsi eales teisiti, kui nad sooviksid, et Ta neid juhiks siis, kui nad näeksid lõppu algusest ning mõistaksid suurepäraselt eesõigust olla Tema kaastöölised” (DA 206).

Kris C. Stevenson

Meile kõneleb rahvaste ajalugu: üks rahvas teise järel on täitnud neile antud aja ja koha, enesele teadmatult kuulutades tõde, millele nad ei mõelnud.

Inimesi ja rahvaid vaetakse kaaludel, mis on Tema käes, kes ei eksi. Kõik otsustavad oma saatuse oma valikuga; üle kõige aga valitseb Jumal, kes viib ellu oma eesmärgid.

Perekonna eelarvest

—Istuge kogu perega kokku ja kirjutage paberile kõik väljaminekud, mida arvate kuu jooksul kuluvat. Heitke pilk ka möödunud kuude väljaminekutele, et midagi olulist ei ununeks.

— Las igaüks, ka lapsed, ütlevad välja oma mõtted. Ideed, mis on head, rakendage ellu.

— Kriipsutage alla need asjad, millele tuleb vältimatult kulutada.

— Pere eelarve koostamine — ja perega ühiselt koostamine — annab kogu perele ülevaate, millised on pere rahalised vajadused ja võimalused. See, kuipalju kuhuigi võib kulutada, ei pruugi küll kõigile pereliikmetele meelepärane olla, kuid ühise planeerimise

korral kõik vähemalt teavad reaalseid võimalusi.

— Ärge kandke endaga kaasa suuri rahasummasid. Olgu rahakotis niipalju, kui hädapärast vaja. Kui palju raha pole kaasas, siis ka ei kulu palju.

— Ärge laske ennast kaasa haarata reklaamist. Õeldu võib kõlada imelikuna, kuid mõtelge sellele!

— Minge poodi siis, kui teil on selleks konkreetne vajadus. Koostage enne poodi minekut nimekiri vajalikest ostudest. Ära astu toidupoodi lihtsalt sellepärast, et sul on köht tühi või riidepoodi sellepärast, et sul on must meeleolu. Hõlbus on kulutada raha enda lohutamiseks.

— Isegi siis, kui teie pere rahakott on kõhnavõitu, peaks iga kuu eelarvesse mahtuma midagi erilist: perekonna ühine käik kuhuigi — midagi lihtsat ja toredat, millest te ühiselt rõõmu tunnete.

— Parim viis, kuidas õpetada oma lapsi rahaga säästlikult ümber käima, on näidata head eeskujut. Andke lastele taskuraha ja andke neile võimalus õppida seda kasutama. Laske neil teha vigu — nad õpivad vigadest kiiresti.

— Kõlab küll kummaliselt, kuid üks tark majanduslik nõuanne on — annetage! Önnistused, mida saate teisi aidates ja Jumalale kümnise ja annetuste näol Temale kuuluvat andes, on piiramatud. Looge oma peres selline õhkkond, et kõik pereliikmed on tahtlikud jagama Jumalalt saadud önnistusi.

— Pange igast palgast pisut

kõrvale — ka siis, kui seda pole kuigi palju — „mustadeks päevadeks”. Siis ei taba teid ootamatult mõni raha kiiret väljaandmist nõudev vajadus. Kui kibekiired asjad jäävad olemata, saate säästetud raha eest koos perega midagi toredat ette võtta.

Ajakirjast „Signs of the Times”
April 1992

Me oleme koos!

Emma ja Aleksander Kala on vanapaar, kelle silmades on sädelus ja südames avatus — vanadele ja uutele sõpradele, koguduse rõõmudele ja muredele, minevikumälestustele ja tulevikukindlusele. Aastatekoorem küll väsitab, kuid ei saa kahandada elujaatust. Kui südames ja kodus on Jumal.

Alustame vestlust minevikust, isikliku usuni jõudmisest. Emmil ja Aleksil (nagu neid sõpraderingis nimetatakse) on sellest palju kõnelda.

Aleks alustab meenutusi aastatest 1919—1920, kui nende pere tuli Jamburgist Narva. See oli perele ränk aeg. „Isa läks aastaga halliks. Tundub, et see mis isa murdis, oli majandusliku olukorra muutus; kodu ja kõige senise mahajätmise, mitte niivõrd kodusõjast tekitatud pinged või valitusevahetus.”

Nende pere polnud kunagi olnud usule vaenulik, kuid ei peetud ka perekonnapalvusi.

„Mäletan oma esimest palvet. Olin siis 10—11 aastane ja tajusin omamoodi isa sisemist murdumist. Palusin, et Jumal hoiaks mind ja mu vanemaid. Siitpeale hakkasin palvetama. Elu raudne haare surus isa alla, kuid prohvetikuulutuste kindlus ja tuleviku lootus, mis sel perioodil meie ellu

tuli, andis elule siit ja kindluse.”

Kalade pere hakkas isa sõbra kutsel külastama Narvas adventkoguduse poolt korraldatud kuulutusekoosolekuid. 1921. aastal ristiti kõik kolm — isa, ema ja 12—aastane Aleks.

Emmi mälestustesse kerkib lapsemeelde talletunud pilt. „Olin kellegi süles, ja püstisel kirstukaanel oli mingi kaunistus, mis mu pilku haaras. Ma ei teadnud, et selles kirstus oli mu ema. Oma vanemaid, kahte venda ja kahte õde nägin ühel fotol 40 aastat hiljem.”

Edasi räägib Emmi kasuvanematest. „Elasime tol korral Samaaras. Samaara eestlaskonnal oli meie perega väga palju kokkupuutumist. Meie majas oli alati palju sõpru, külalisi.”

Siis, kui Emmi oli 3—aastane, suri üks kena, armastatud neiu. See juhtum tõi lapsemeelde tajumise, et kõik surevad — inimesed ja loomad. Surevad tema vanemad ja tema ise ka. Sellest alates jäi aastateks hinge terav, selletamatu surma aimus. „Ma ei tea, kas olin surma üle arutlemisega erandlik laps. Olin 5—aastane, kui tulime Eestisse.”

Surma ja elu üle juurdlemine kasvas Emmis aastatega. „Teismeeas kujutlesin ennast üheks ja

teiseks. Aga ikka jõudsin lõpuks välja selleni, et kõik surevad — olgu ma või kuninganna. 16—aastasena jäid mul kopsud haigeks.” Järgnesid pikad haiglakuud. „Pärast haiglat läksin elama palatikaaslaseks olnud endavanuse neiu juurde Otepäele. Kasuvanemad olid surnud ja keegi mind kuskil ei oodanud.”

Mõne kuu pärast suri sõbranna, Emmi tervis paranes tasapisi. Otepääl puutus Emmi kokku ühe uskliku perega. „Tajusin, et usul peaks olema tegemist surmaga. Hakkasin lugema Uut Testamenti.” Emmi ristiti vabakogudusse.

„Uurisn Piiblit edasi ja kaa-

lusin, miks seal on kirjas ühtpidi, räägitakse teisiti. Uurisn omaette ega tahtnud algu, et keegi seletaks. Hiljem palusin lisakirjandust.” 1933.aastal — 22—aastasena ristiti Emmi uuesti. „Tahtsin, et mu usk oleks Piibli järgi.” Emmi kasuisa vend, kes elas Narvas, kutsus teda Narva külla ja püüdis teha kõik, et tüdruk „usuasjust päästa”. „Pidin minema tööle Antslasse, kuid nüüd oli järsku võimalus saada tööle Narva Kala juurde. Töötasin Kala juures 2 aastat ja siis leidsime teineteist, jääb Emmi muhedalt napisõnaliseks.

(Järg 8.lk.)

ARUANNE JEEŠUSE USUST

16

(algus „Meie Ajas” nr.1(7) 1990)

„Adam oleks võinud võita ja jääda sõnakuulelikuks Jumala käsu-
le. Kuid ta astus käsust üle ning tema pattulangemisest alates on ka
meie olemus patune ja me ei saa teha ennast õiglaseks. Kuna me ole-
me patused ja ebatäiuslikud, ei saa me olla sõnakuulelikud Jumala pü-
haile käsule. Ent Kristus on valmistanud meile pääsetee. Ta elas maail-
mas katsumuste ja kiusatuste keskel just nii nagu meiegi. Ta elas pa-
tuta elu. Ta suri meie eest ja nüüd pakub Ta meile võimalust võtta
meilt ära patud ning anda meile Tema õigus.

Kui sa annad ennast Temale ja võtad Ta vastu oma Päästjaks, siis
arvatakse Tema õigus sinu omaks hoolimata sellest, kui patune su elu
on olnud. Kristuse iseloom arvatakse sinu iseloomu asemele ning Jumal
arvestab sinuga nii, nagu sa polekski pattu teinud.

Kristus teeb veel enam: Ta muudab su südame. Kui sa usud Te-
masse, siis asub Ta sinu südamesse. Sul tuleb usu kaudu Kristusesse
ning pideva oma tahte allutamiseks Tema juhtimise alla säilitada ühen-
dus Temaga. Tema toimib sinus nii, et sa tahad ja teed Tema hea

tahte järgi. Siis on sinu tunnistus sama, mis Pauluse oma: „Mida ma
nüüd elan lihas, seda ma elan usus Jumala Pojasse, kes mind on ar-
mistanud ja on iseenese andnud minu eest” (Gl 2,20).”

Jumala käskude pidamine on lahutamatu seotud Jeesuse usuga
ehk usust õigeks mõistmisega. Kuulekus Jumala korraldustele on usu
vili.

Jumala käskude alahindamine tähendab Kristuse autoriteedi alahin-
damist ja oma õiguse esiletõstmist. Jumala käskude au sees hoidmine
tähendab allumist kristuse ülemvõimule ning tunnistamist, et mina olen
ebatäiuslik.

See tähendab südamest alandlikku, armu igatsevat meelsust usus
Jeesusesse — käsuõpetuse Andjasse ja selle ainsasse täiuslikku Täit-
jasse.

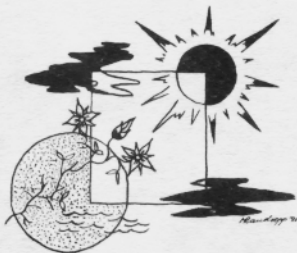
Jeesuse puhkepäev

„Mul on südamest hea meel, et see reis on meid kokku juhtinud,”
ütles üks ameerika tunnustatud kohtunik jutlustajale, kui ta oli kuul-
nud „et rongis tema vastas istuv noor vaimulik oli seitsmenda päeva
adventist. „Olen korduvalt oodanud võimalust küsida, miks teie kiri-
ku liikmed peavad puhkepäevana laupäeva, kuigi suurem osa kristlas-
konnast pühitseb pühapäeva”.

„Minul on heameel teile vastata,” lausus noor jutlustaja ning võt-
tis kohvrist Piibli. „Esimene põhjus on see, et Jumal andis kõigi teis-
te moraalkäskude hulgas ka hingamispäevakäsu.”

Avanud Moosese teise raamatu 20. peatüki, luges vaimulik sealt
ette hingamispäevakäsu. Seejärel hakkas ta otsima Uuest Testamendist
teksti teise põhjuse esitamiseks, kuid kohtunik katkestas teda ja palus
luba äsjaloetud teksti ise veelkord lugeda. Olles loetu üle pisut aega

Kas loomine ja evolutsioon?

gi pühendada oma elu Jeesusele Kristusele. Loomulikult kerkis
tema mõtteis küsimus: kas loo-
mine või evolutsioon? „Tegemist
on usu põhimõttelise küsimusega
— Kas ma tunnistan, et Jumal on
loonud maailma. See on usuküsi-
mus, mida inimene ei saa lõpuni
tõestada.”

Kas on võimalik uskuda loo-
mist ja evolutsiooni üheaegselt?
Kas on mõeldav kõnelda loomi-
sest evolutsiooni kaudu? Prof.
Scherer eitab sellist võimalust:
„Lõppude lõpuks seisab seda üri-
tav inimene ikkagi probleemi ees
— surma põhjuse ees. Miks me
peame surema? Miks on üldse ole-
mas surm? Paulus kirjutab Roo-
ma kirja 5. peatükis, et surm tuli
maailma Aadama patu kaudu, ja
elu on võimalik ainult ühe Isiku,
Jeesuse Kristuse läbi. See Isik an-
dis oma elu, et lunastada meid
surmast.

Kui „esimest Aadamat”, kelle
patu läbi tuli maailma surm, po-
lekski eksisteerinud, kui poleks
tõene väide, et surm on patu tu-

lemus, siis miks on maailmas
surm?

Evolutsiooniteooria käsitleb
surma kui ühte põhiotsust. Surm
on evolutsiooni liikumapanev
jõud, bioloogiliselt midagi täiesti
ühetähenduslikku — ilma surma-
ta pole elu, pole edasiarengut.

Kui väita, et surm ei tulnud
Aadama kaudu, siis ei saa olla
tõene ka Kristuse osa. Miks oli
juhul, kui surm oli loomismehha-
nism, Kristusel vaja tulla maail-
ma ja surra?

Johannese evangeeliumi esi-
mesest peatükist loeme, et maailm
loodi Jeesuse Kristuse läbi. Kui
mina kui kristlane usuksin evolutsio-
oni, peaksin ma uskuma, et
Kristus kasutas surma, hääbumist
ja hävingut selleks, et luua halas-
tamatu protsesside käigus elu
väidetava 4 miljardi aasta jooksul.
Milleks siis seesama Jeesus väi-
detava 4 miljardi aasta pärast tuli
ja suri, et vabastada meid surmast?

Minu jaoks on need tõsiasiad,
mida ma ei saa seostada Jumala-
ga, kellesse ma usun ja kellest kõ-

neleb evangeelium. Ma ei saa
seostada Jumalaga selektsiooni-
ja evolutsioonipõhimõtteid.”

Stimme der Hoffnung
Feb. 2 1992

Tõlkinud A. K.

Looduse kaunis ja avaras kojas
kummardun hardunult Jumala ees.
Tema, kes mägede alused rajas;
hoiab me maailma tänagi veel!

Tihedad metsad ja mägede nõlvad,
kaste, mis koidikul sädeleb maas,
tuules ja päikesest voogavad põllud—
Jumala heldusest räägivad taas.

Lume all kevadel puhkevad lilled
vaevalt kui päikene puudutab maad.
Järgnevad tuhanded, tuhanded õied—
värvika vaibana katavad maad.

Ilus on suvi ja ilus on sügis,
looduse templis nii kaunis on kõik!
Südames rõõmustav lootus veel püsib:
saabumas aegade ilusaim koit!

juurelnud, ulatas kohtunik Piibli reisikaaslastele tagasi ja sõnas: „Noormees, ma palusin, et te kõneleksite mulle, miks teie kirik peab puhkepäevaks nädala seitsmendat päeva ja mitte nädala esimest. Te võtsite atuseks seaduse, mille Jumal on andnud ja mille Jumal oma sõrmega kivilauale kirjutas; seaduse, mis on pühim kõigist inimesele teadaolevaist seadusist — ja nüüd tahate te esitada veel mingit põhjendust! Noormees, inimene, kes usub Jumalat ja Tema sõna, ei vaja enamaid tõendeid.”

Lihne probleem

Probleem, mis on seotud Jeesuse puhkepäevaga, on tegelikult äärmiselt lihtne. See ei vaja palju tõendmaterjale. Ometi puudutab Piibel kõnealust teemat küllaltki palju. Iga kristlane peaks omama selles asjas selguse.

Jumal seadis hingamispäeva ehk puhkepäeva sisse loomistöö lõpetamise mälestuseks. „Nõnda on taeväs ja maa ning kõik nende väed valmis saanud. Ja Jumal lõpetas seitsmendal päeval oma töö, mis ta tegi, ja hingas seitsmendal päeval kõigist oma tegudest, mis ta oli teinud. Ja Jumal õnnistas seitsmendat päeva ja pühitses seda, sest ta oli siis hinganud kõigist oma tegudest, mis Jumal luues oli teinud” (1 Ms 2,1 — 3).

Oleme juba varem tähele pannud, et loomistöö teostajaks oli jumaluse teine isik, Jeesus Kristus. Seega on Tema ka hingamispäeva sisseseadja.

Siis, kui Jeesus õnnistas ja pühitses inimese jaoks hingamispäeva, polnud esimene inimpaar veel patustanud.

Jumal tuletas hiljem Egiptuse orjusest vabastatud rahvale hinga-

mispäevakäsku meelde veel enne, kui Ta pühalike ümgingute saatel andis Siinail kümme käsku kirjutatud kujul (vt. 1 Ms 16). Siinail kirjutas Jumal hingamispäevakäsu oma sõrmega kivitahvlile. Koos üheksa ülejäänud käsuga moodustas see seadustik ainulaadse, kogu inimkonna jaoks kehtiva jumaliku põhiseaduse, nii nagu eelpool nimetatud kohtunik rongis tunnustas. Kõigile pidi olema selge „et nädala seitsmes päev oli „Jehoova, sinu Jumala hingamispäev.”

Kes on Jehoova, sinu Jumal? Oleme tõdenud, et ka Uus Testament tunnustab, et Ta on Jeesus Kristus. Niisiis on kümnes käsus kirjas seisv nädala seitsmes päev meie Issanda Jeesuse hingamispäev.

Evangeelne prohvet Jesaja, kes kuulutas ette Jeesuse inimeseks saamist, Tema kannatusi ja surma (Jes 11,53 jj.), tunnustas, et hingamispäeva õnnistused kuuluvad kõigile rahvastele — ka võõramaalastele ja paganatele, kes on liitunud Jehoovaga ja „kes peavad hingamispäeva ega riku seda” (Jes 56,6).

On tähelepanuväärne, et Jesaja kõneleb paganatest, „kes on LIITUNUD JEHOOVAGA”! On ilmne, et jutt on uue seaduse kogudusest, mispuhul ka paganad ei ole enam võõrad ega kodakondsuseta, vaid „pühade kaaskodanikud ja Jumala pereliikmed” (vrd. Ef 2,19). Selle rahva juures täitub teinegi prohvet Jesaja kaudu esitatud töötus: „Kui sa hingamispäeval peatad oma jalga ega tee mu pühal päeval, mis sulle meeldib, kui sa nimetad hingamispäeva rõõmuks, Jehoova püha päeva austusväärseks, ja austad seda ega tee, mis sulle meeldib, ei otsi omakasu ega kõnele tühje sõnu, siis sa tunnend rõõmu Jehoovast”. (Jes 58,13.14).

(Järgneb)

„Meie Ajas“ nr. 3 1992 lk. 7 artiklis „Aruanne Jeesuse usust“ on kirjutatud, et Jehoova on Jeesus Kristus, meie Päästja. Kümne käsu autor on Jehoova, sinu Jumal. Kes on siis Jumala ainusündinud Poeg?

Peame koos apostel Paulusega tõdema, et on asju, mida mõistame vaid poolikult (1 Kr 13, 12).

Vana Testamendi ja eriti Uue Testamendi kirjade põhjal võime öelda, et ühtse Jumaluse moodustavad kolm isikut: Isa, Poeg ja Püha Vaim. Piibli kirjutajad, kelle kaudu Jumal püüdis avada ennast inimekonnale, kasutasid inimlike termineid, püüdes kirjeldada Jumala iseloomu.

Üpris ammustest aegadest peale on olnud usulisi rühmitusi, kes on pidanud sellist kolmeks isikuks jagunemist palju-jumaluseks või on pidanud üht neist kolmest nn. „looja Jumalaks“ ja teisi loodud jumalateks. Suurem osa kristlaskonnast kinnitab oma usutunnistuses siiski, et Jumaluse moodustavad kolm eri isikut, kes pole loodud olevused, kes on igavesed, kõikvõlised, kõiketeadvad, lõputud oma tarku-

ses ja armastuses, ühtsed tahes. Jumaluse kolme eri isiku ühtsus ilmneb paljudest Pühakirja tekstidest (Mt 28, 19; 2 Kr 13, 13; Jh 14—16 ptk. jpt.).

Piiblis ei leidu Jumala kolme isiku kohta kasutatavat ühismõistet „kolmainsus“. See termin tuli kristliku koguduse dogmaatikas käibele hiljem. Sellist kolmainsust — kolme eri isiku ühtsust on inimõistusel tõepoolest raske mõista, ja Jumal polegi püstitanud inimese jaoks eesmärki seda kõigiti mõista. Jumal soovib, et me kinnitaksime oma tähelepanu Jumaluse omadustele, mis aitavad mõista lunastust.

Jumal Isa nimetab Jeesust nii oma Pojaks (Mt 3, 17) kui ka Jumalaks (Hbr 1, 1—8). Apostel Paulus räägib sellest,

et Jeesuses „elab kõik Jumala olemise täius ihulikult“ (Kl 2, 8.9). Teisal ütleb ta, et Kristus „kuigi ta oli Jumala nägu, ei arvanud saagiks olla Jumalaga ühesugune, vaid loobus iseenese olust ning võttis orja näo, saades inimeste sarnaseks“ (Fl 2, 5—7).

Ka paljude teistes piiblitekstides, kus kõneldakse Jeesuse inimeseks saamisest, viidatakse sellele, et Ta on Jumal. Näiteks: „Alguses oli Sõna, ja Sõna oli Jumala juures, ja Sõna oli Jumal. Kõik on tekkinud tema läbi... Ja Sõna sai lihaks ja elas meie keskel ja me nägime tema au kui Isast ainusündinud Poja au...“ (Jh 1, 1—14). Prohvetlikus ettekuulutuses osutati selgelt, et Päästja, kes sünnib, on Jumal: „Sest meile sünnib laps,

meile antakse poeg, kelle õlgadel on valitsus ja kellele pannakse nimeks: Imeline Nõuandja, Vägev Jumal, Igavene Isa, Rahuvürst“ (Jes 9, 5).

Sündides inimeseks, sai Jeesus „üürikeseks ajaks alamsaks“, sest Ta ei „arvanud saagiks olla Jumalaga ühesugune“, vaid sai inimeste sarnaseks (Hbr 2, 9; Fl 2, 6.7). Maailmasse tulemine tähendas alanudumist, mis kulmineerus pilkealuseks saamisest ja ristisurmas. Ent pärast lepitussurma taastus Jeesuse positsioon (Fl 2, 9). Jeesus tuli selleks, et „kõik asetuks jälle oma kohale“ (Ap 3, 21) ja me võiksime tunda Jumalat paremini.

Termini „ainusündinud“ kohta võib nimetada, et kreeka keelne algtekst ei sisalda mõtet „sündinud“. Kreeka keeles kõlab see sõna nii: „mingis suhtes unikaalne või ainuline, ainus omataoline“. Selline tiitel rõhutab lihtsalt Kristuse ainulaadset sidet Isaga.

Jumal saab aidata ja parandada ainult neid, kes tahavad muutuda.

Me oleme koos!

(Algus 5. lk.)

Aleks lisab: „Ma ei olnud palvetanud abiellumise mõttes eraldi ühe või teise neiu pärast. Olin usaldanud oma elu Jumala kätte ja uskusin, et Jumal juhib, kes ja kuna. Usun kindlalt, et Emmiga kokkusamine oli Jumala juhtivus.”

Emmi: „Mina palvetasin selle pärast, et mul oleks oma kodu. Olin ju sugulasteta ja elasin kord siin, kord seal kellegi juures. Mu palve täitus imeliselt: mul oli kodu ja mu armsad lähedased inimesed.”

Aleks: „Abiellusime 1939. aastal. Narvas oli umbes 120—liikeline kogudus, kuid polnud kohalikku kogudusevanemat. Ordineerimata vanemana tegutsesin juba mõnda aega. 1940. a. ordineeriti mind koguduse vanemaks.” Just siis tulid väga rasked ajad. Valitsusevahetustel oli kogudus tuultepöörises. Need olid palve-

kuud.

1943. aastal algas Kalade—pere 29 aasta pikkune Rakvere periood. Aeg, mil nad olid lahutamatult seotud kogudusega. Äraelamist andis jalatsite juurdelõikaja amet. Rakvere—aastatele on järgnenud Tartu—aastad. Ja ikka töö inimestega.

Aleksi arvates on hingehoiu töös kaks olulist tahku. „Selleks et seda tööd teha, on vaja teadmisi ja tunnetust, et keegi Tugevam on su seljataga, kes sind alati näeb ja juhib. Teiseks on vaja võita inimeste usaldus, armastus, poolehoid. Kui inimene ei taju, et ma teda armastan ja talle lähedane olla tahan, siis ei jõua kuhugi. Ma pean südamest uskuma, mida teistele räägin. Ja muidugi on vaja alandlikkust.

Rõõmu teeb see, kui inimene leiab, et ta tahab tulla ja vestelda; kui ta ütleb: „Ma tulen siia majja heameelega.”

Olen endale öelnud, et siin pole oluline haridustase. Oluline on, et Jumal saab võimaluse tegutseda.”

Emmi lisab oma kogemusest: „Ja igal ajal peab leib valmis olema! Igaks juhuks. Et oleks pakkuda, kui keegi tuleb.”

Aleks: „Suureks toeks on olnud kõigi nende aastate jooksul ühised perekonnapalvused. Perekonnapalvused peaksid olema au sees igas abielus. Isiklik palve on üks asi, kuid ühine palve peab ka olema. Ühiselt mõelda inimestele, kes on raskustes ja mures! On olnud pinget, kuid on olnud korduvalt rõõmu.”

Julgustavaid tekste ja erinevaid kogemusi on olnud palju, kuid südamelähedaseks tekstiks ütleb Emmi endastmõistetavalt: „Minu probleem, mis algas 3—aastaselt — surma ja elu küsimus — on täielikult lahendatud. Armastan

Piiblist salmi: „Tema aitab surmast üle ...” Kristuses on see probleem lahendatud. Elu on selleks, et me kord tõesti iga-vesti elaksime.”

Aleksi jaoks on suureks kinnituseks olnud read: „Issand ei tegutse juhuslikult. Otsi Teda kõige tõsisemas palves. Tema mõjutab mõtteid, annab sõnad ja väljendused.”

„Paar päeva tagasi,” rääkis Aleks, „seisis väike Kati (naabrivanaema silmaterra) natuke aega aias minu juures ja ütles siis tõsiselt silma vaadates: „Onu Kala, sa oled vana ja sa sured ära, aga Jeesus tuleb ja äratab sind üles ja me oleme koos!”

See ütlus oli läbi lapsesuu nii ootamatu, kuid nii lootustandev. ME OLEME KOOS!”

Kala—perega ajas juttu
M. VAHTRAMÄE

MITMEST PAIGAST

Käesoleva aasta märtsis teatasid kutseplakatid Moskvast: „PIIBEL KREMLIS — tee uude ellu”. Umbes 13 000 inimest kogunes kutsutut kuulama. Kongresside palee, kus adventkiriku ülemaailmses töös tuntud evangelist Mark Finley kümnekonna päeva jooksul Jumala Sõna kuulutas, täitus kuulajaist kaks korda päevas.

Sajad moskvalased avastasid enda jaoks Piiblis jõullika ning leidsid või taastasid lähedase sideme oma Jumalaga.

1940—ndad aastad töid Albaaniassegi sõjaraskused, kuid lisaks sellele ligi 50 aastat kestnud vaikuseperioodi. Enver Hoxha stalinistlik valitsus isoleeris riigi muust maailmast. Albaania kuulutati täielikult ateistlikuks riigiks. Igasugune usuline tegevus keelati. Mõis- tagi katkes ka sealne adventkiriku äsjaorganiseeritud tegevus.

Vastuvõtlikkusse pinnasesse langenud evangeeliu- miseeme idanes ka vaikus, koduses palveelus, kä- sitsi ümberkirjutatud albaaniakeelsete Piibli tõlgete hoolsal südamesse talletamisel.

Muutused Ida—Euroopas on puudutanud ka Albaa- niat. 1991. a. aprillis avanesid taas ukсед välisjutlus- tajate ees. Käesoleva aasta aprillis on pealinnas Ti- ranas toimunud esimesed ristimised.

„MEIE AEG”

Väljaandja: SP Adventistide Eesti Liit
Toimetaja: Mall Vahtramäe
Toimetus: EE-2400 Tartu, Linda 9
kontakttelefon: 2 84 43

Trükiarv 6 000
Esialgne ilmumissagedus 6 numbrit aastas
Tell. 1428. Trükikoda „Täht” Võrus.